

POSTANOWIENIE

20 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 września 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku K. W.

z udziałem M. S.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej K. W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku

z 12 października 2023 r., XVI Ca 338/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. oddala wniosek uczestnika o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni K. W. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z 12 października 2023 r., wydanego w sprawie z udziałem M. S. o podział majątku wspólnego.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania został oparty na przesłance oczywistej zasadności, wynikającej z naruszenia art. 55¹ k.c., art. 6 k.c., art. 27, art. 31, art. 32 § 1, art. 33 pkt 1 k.r.o. Zdaniem skarżącej sąd nieprawidłowo ustalił moment powstania przedsiębiorstwa jako zorganizowanej całości, bezzasadnie odniósł się do wywiązywania się przez uczestnika ze spoczywających na nim obowiązków małżeńskich, wadliwie rozłożył ciężar dowodu, zaś konsekwencją

wymienionych naruszeń było zaliczenie spornego przedsiębiorstwa do majątku wspólnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyczyny wskazane w uzasadnieniu wniosku nie pozwalają na przyjęcie skargi do rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Argumenty użyte we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stanowią polemikę z ustaleniami sądów powszechnych rozpoznających sprawę. Skarżąca przedstawia własną ocenę kwestii faktycznych związanych z prowadzonym przez nią przedsiębiorstwem, niepokrywającą się z okolicznościami sprawy ustalonymi przez sądy I i II instancji. Dodatkowo, w swojej argumentacji pomija ustalony w stanie faktycznym wpływ działań podejmowanych przez uczestnika na rozwój przedsiębiorstwa. Brak możliwości podważania ustaleń faktycznych dokonywanych przez sądy *meriti* wynika natomiast z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. *in fine*.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś według art. 520 § 1 k.p.c.

[SOP]

[a!]